

[Ejnar Kjær.]

Medlem Hr. Rager staar Landstingsmand Gudiksen adskilligt nærmere, end jeg staar ham, saa synes jeg, det vilde være klogere, om det ærede Medlem henvendte sig til Landstingsmand Gudiksen og „Skive Folkeblad“ med sin Henstilling. Jeg tvivler aldeles ikke paa, at Landstingsmand Gudiksen har vidst, hvad han talte om, og vil være i Stand til at staa ved de Oplysninger, han har givet. Det kunde for Resten være interessant at faa at vide, om det ærede Medlem Hr. Rager nærer en saadan Tvivl.

Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen svæver, som bekendt, noget højt over Jorden. Det skal han have Lov til for min Skyld, men rart vilde det være, om han en Gang imellem kom ned. Hvis det skete, kunde det ærede Medlem jo høre, hvad vi andre siger, og saa vilde han ikke kunne paastaa det, han gjorde for lidt siden heroppe, at jeg skulde have sagt, at de arbejdsløse Kaar skulde forringes.

Det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen siger, at Prisreguleringsbestemmelsen i Arbejdsløshedsloven skyldes bl. a. Venstres Indsats, og nu kan det vel ikke være Meningen, siger det ærede Medlem, at vi vil afskaffe den. Det er rigtigt, at vi har stemt for Arbejdsløshedsloven i 1932 med den deri indeholdte Prisreguleringsbestemmelse, men det er ogsaa rigtigt, at vi gjorde det under den Forudsætning, at naar nu Arbejderne betalte saa og saa meget til Arbejdsløshedsforsikringen, og Stat og Kommuner gav saa og saa stort et Tilskud, skulde Sagen dermed være klar. Hvis det ærede Medlem, som i øvrigt altid pukker paa sin særlige Sagkundskab i dette Spørgsmaal, skulde have glemt det, vil jeg minde om visse Udtalelser, der er faldet paa det Tidspunkt, da Socialreformen og dermed Arbejdsløshedsloven var blevet gennemført. Jeg beder om Formandens Tilladelse til et Par korte Citater. Departementschef Rudolf Lassen fremsatte i „Socialt Tidsskrift“ efter Socialreformens Vedtagelse en Udtalelse, hvori det hedder:

„Ved den nye Arbejdsløshedsforsikringslov er der imidlertid nu tilvejebragt Basis for en almindelig forsikringsmæssig Ordning, saaledes at den ekstraordinære Forsørgslovgivning paa dette Omraade skulde kunne høre op.“

Daværende Justitsminister, Justitsminister Steincke, fremsatte en ganske analog Udtalelse i sin Indledning til Socialreformen.

Vi maatte altsaa være af den Opfattelse, at man ikke efter Lovens Vedtagelse atter og atter kunde komme med nye og store

Krav til det offentlige. Man siger, det siger ogsaa den højtærede Socialminister, at man kan ikke klare de øjeblikkelige Vanskeligheder. Ja, man mente altsaa dengang, at naar man gennemførte Loven som foreslaaet, saa kunde disse Vanskeligheder klares. Naar man ikke kan det nu, saa maa jeg anse Aarsagen dertil for at være den, at man ikke i tilstrækkelig Grad har konsolideret sig. Dør ser jeg ikke, at der er anden Vej at gaa, end at man maa føre en anden Kontingentpolitik.

Den højtærede Socialminister sagde, at han ikke kunde tage Talen om Mangelen paa Arbejdskraft ude i Landet højtidelig. Jeg ved ikke, hvor mange Argumenter man skal møde med, for at den højtærede Socialminister vil tage Udtalelsen højtidelig, men jeg kan forsikre Ministeren for, at denne Mangel paa Arbejdskraft mange Steder i Landbruget gennem de seneste Aar har været en Realitet, som man ikke kommer uden om, og saa sent som i Dag har selv den radikale Ordfører, det ærede Medlem Hr. Rager, gennem sine Udtalelser faktisk indrømmet, at der var saadanne Vanskeligheder. Det samme har det ærede Medlem Hr. Steen gjort og da navnlig ogsaa Landstingsmand Gudiksen. Jeg vilde tro, at hvis Socialministeren vilde foretage en Rejse ud omkring, vilde han faa dette tilstrækkeligt slaaet fast.

Boeck-Hansen: Den højtærede Socialminister har sikkert ikke tænkt, at jeg skulde sige ham Tak for det Svar, jeg fik paa mit Spørgsmaal om, hvad Maksimum var. Nu har jeg ikke tænkt mig, at dette Spørgsmaal kunde besvares her, for jeg kan godt forstaa, det er ret omfattende, og det kan maaske kun besvares ved en Række Eksempler, og derfor havde jeg tænkt mig først at faa Svar i Udvalget, og det haaber jeg ogsaa stadig at faa. Men dette Eksempel med den arbejdsløse Mand og den syge Kone med de 12—14 Børn, det synes jeg nu ikke er almindeligt. Det er ikke almindeligt med 14 Børn nu om Stunder. Det er jo i H. C. Andersens Tid, ikke sandt, med Prinsessen paa Ærten og alt dette her; men nu, nej, nu er det ikke almindeligt. Derfor tror jeg, at vi ikke skal hæfte os for meget ved dette Svar, men at vi skal komme tilbage til Sagen, idet jeg haaber at faa bedre Oplysninger i det Udvalg, som jeg haaber bliver nedsat.

At den højtærede Socialminister ikke fæster Lid til det ærede Medlem af det andet høje Ting Hr. Gudiksen kan jeg godt forstaa, det gør jeg heller ikke.